

49°2'19.12" N, 17°48'53.55" E

Každý z nás má svůj vlastní svět. Lidi, které má rád, věci, které ho obklopují, zkušenosti, které získal, místa, která zná. Pak ovšem existuje místo, které se díky své minulosti podstatně liší od všech ostatních. Domov.

Domov není jen místem, kde skládáme své kosti k odpočinku, kde se cítíme bezpečně, nevracíme se tam jenom proto, že to tak dělají všichni ostatní. Domov je mnohem víc. Naše srdce je vryté v jeho základech, je to místo, kam utíkáme, když jsme nesví, jenom proto, abychom někomu patřili. Je to chrám vybudovaný na lásce našich blízkých, kam utíkáme před vichřicí nejistoty nebo sami před sebou, když se svět kolem roztéká a obzor se rozpouští v lepivých vodách strachu. Domov je přirozeně vytvořený čistý prázdný prostor, kam se chodíme nadechnout, když už dál nedokážeme ignorovat pocit, že se dusíme.

Vrací zaprášené vzpomínky. Něco matného v paměti, a drásavého v srdci má zase svou konkrétní podobu, vrací se mu ona pověstná moc. Domov je naše dětství, vyrůstání, bolestivé neúspěchy, chvíle štěstí, v hmatatelné podobě. O jeho stěny se opíráme, když nohy nemohou jít dál, do jeho útrob se ukrýváme, když nás ničí to, že jsme ničí, jeho střecha nás brání před bodavými slovy, která jako meteority dopadají na její konstrukci, a bez úspěchu se zase odrážejí zpět.

A když pak zažijeme chvíli, kdy klid stéká po tváři až do srdce a všechno je tak, jak má být, znovu bereme za kliku a otvíráme dveře vstříc světu, který se na nás v tu ránu vrhne a roztrhá nás na kusy, abychom se pak znovu mohli vrátit domů, uzdravit se.

Domov je prostor, ve kterém jsme se (znovu) narodili, abychom tam mohli s radostí v srdci umřít. Nedá se nahradit, člověk se už nikdy nezbaví toho zlatého znamení, přesných souřadnic žhnoucích v srdci.

Abychom se neztratili v labyrintu lží, vztahů a nepochopitelného chování lidských bytostí tam venku, musíme znát spleť chodby k našim domovům, musíme vědět, kam se máme vrátit, kdy, a jakou cestou.

A nikdy nesmíme opustit stopy rodinných bouří, zaschlé slzy, co se uchovaly na podlaze, skvrny po plamenech, co potetovaly holé zdi, nikdy nevyřešené křivdy matek a dcer. Nesmíme zastavit dech této budovy. Ztráta domova způsobí nezacelitelné trhliny v lidské duši. Jméno na domovním zvonku, přátelé tvého mládí, nikdy neutuchající radost dětských dní, to všechno mizí, stává se legendou, nedá se spoutat. A pak po světě chodí tisíce neklidných duší, které navěky bloudí ve snu jednoho místa.